

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **G. M. T. S. F.**, zast. opatrovníkem JUDr. Štěpánem Pastorkem, advokátem, se sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2023, č. j. OAM-1579/DS-D03-D08-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 2. 2024, č. j. 33 Az 1/2024-55,

### t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi **se** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl podle čl. 26 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení je Rumunsko.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) prostřednictvím Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., kasační stížnost spojenou s žádostí o ustanovení právního zástupce.

[4] Podle obsahu kasační stížnosti se měl v době jejího podání stěžovatel nacházet v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, Tis u Blatna. Jelikož se však Nejvyššímu správnímu soudu nepodařilo na uvedené adrese stěžovatele kontaktovat, prováděl místo

jeho aktuálního pobytu. Ze souběžně vedeného řízení o kasační stížnosti téhož stěžovatele sp. zn. 5 Azs 10/2024 (konkrétně ze sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 26. 3. 2024, č. j. KRPP-38249-3/ČJ-2024-030022-DOT), Nejvyšší správní soud zjistil, že se stěžovatel má zdržovat v Rumunsku, kam byl podle nařízení Dublin III předán, a to na adrese Bucharest, S. V. S., no. X, BI.13, sector 2. Ani na této adrese však stěžovatel zásilky soudu nepřevzal a nezdržuje se na ní.

[5] Nejvyšší správní soud se tudíž dotázal stěžovatelova původního zástupce, Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., zda je jí známa aktuální adresa místa, kde se stěžovatel zdržuje a na které jej lze zastihnout. Uvedená organizace však takovými informacemi podle svého sdělení ze dne 3. 6. 2024 nedisponuje. Taktéž Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky k výzvě Nejvyššího správního soudu nebylo schopno uvést bližší údaje o místě stěžovatelova nynějšího pobytu, jak sdělilo dne 5. 6. 2024. Konečně i Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie dne 6. 6. 2024, uvedla, že podle lustrace v cizineckém informačním systému není aktuální adresa místa stěžovatelova pobytu v Rumunsku známa.

[6] Nejvyšší správní soud dne 21. 8. 2024 provedl lustraci místa stěžovatelova pobytu v elektronické evidenci žadatelů o mezinárodní ochranu. Z Evidenční karty žadatele X vyhotovené dne 21. 8. 2024 z databáze AZYL III MV ČR však žádné nové informace v tomto směru nezjistil.

[7] Za těchto okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nejsou splněny procesní podmínky stanovené pro meritorní projednání kasační stížnosti.

[8] Podle § 47 písm. c) s. ř. s., *soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.*

[9] Podle § 33 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany.*

[10] Dikce posledně citovaného ustanovení „soud řízení zastaví“ neposkytuje možnost volby procesního postupu v případě nastoupení v něm předpokládané okolnosti o nemožnosti zjistit místo pobytu žadatele o mezinárodní ochranu. Soud má v takové situaci povinnost řízení zastavit (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008, č. j. 3 Azs 40/2008-67)

[11] K podmínkám postupu podle citovaných ustanovení se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjadřoval. Například v rozsudku ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004-45, zdůraznil, že „smyslem citovaného ustanovení zákona o azylu je umožnit soudům nezabývat se meritorně azylovými návrhy těch účastníků, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů veřejné moci České republiky a kteří již pravděpodobně nejsou ani v dosahu jurisdikce České republiky. Svým způsobem představuje toto ustanovení i sankci pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, resp. pro cizince, kteří v České republice podali žádost, o níž bylo rozhodnuto správním orgánem, vedli i soudní řízení, ale neohlásili soudu, u něhož je řízení vedeno, skutečné místo pobytu, které jinak nelze z evidence zjistit. Nezdržuje-li se takový účastník řízení v místě hlášeného pobytu v České republice, v důsledku nemožnosti dosáhnout jeho přítomnosti u soudu (např. za účelem

pokračování

*objasnění pravdivosti tvrzení účastníka, vyjasnění rozporů mezi výpovědí účastníka před správním orgánem a novým tvrzením v kasační stížnosti, objasnění a rozvedení stížních bodů, apod.) vznikají v řízení u soudu značné průtahy, právě v důsledku neoznámení místa pobytu, případně jeho změny.“*

[12] V rozsudku ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004-58, pak Nejvyšší správní soud také vyslovil, že „[n]emožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (§ 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) je dána jen tam, kde (...) soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v příslušných evidencích pobyt žadatele nebyl zjištěn a zůstal zcela neznámý. Pokud i přes toto úsilí zůstane pobyt stěžovatele nezjištěn a zcela neznámý, lze řízení ve smyslu výše citovaného ustanovení zastavit.“

[13] Z výše uvedeného je zřejmé, že v průběhu řízení o kasační stížnosti se nepodařilo aktuální místo stěžovatelova pobytu zjistit. Nejvyšší správní soud v posuzované věci vyčerpal všechny dostupné prostředky, kterými by bylo možné uvedený údaj zjistit, avšak bezúspěšně.

[14] Jelikož jsou splněny podmínky § 33 písm. b) zákona o azylu pro zastavení řízení, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. zastavil.

[15] Nad rámec výše uvedeného kasační soud dodává, že postupoval v souladu se svojí ustálenou judikaturou, podle níž nelze-li u stěžovatele, který je žadatelem o mezinárodní ochranu, zjistit místo jeho pobytu, soud řízení o kasační stížnosti zastaví bez ohledu na to, zda kasační stížnost má všechny zákonné náležitosti a zda jsou splněny všechny podmínky řízení (srov. usnesení ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Azs 91/2007-66). Na tomto závěru nic nemění ani ustanovení opatrovníka, jemuž je toto usnesení doručováno, neboť důvody pro ustanovení opatrovníka a pro zastavení řízení jsou shodné, tedy neznámý pobyt stěžovatele.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno.

[17] Je-li opatrovníkem ustanoven advokát, má též právo na odměnu a náhradu vynaložených výdajů (§ 31 odst. 2 o. s. ř., postupem dle § 64 s. ř. s.). V posuzované věci však ustanovený opatrovník v řízení o kasační stížnosti nevykonal žádný úkon právní služby, za který by mu odměna a náhrada hotových výdajů mohla být přiznána.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2024

Mgr. Petra Weissová

předsedkyně senátu